

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. G.**, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2003, čj. OAM-4339/VL-16-P08-2002, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 248/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 4. 2005, č. j. 30 Az 248/2003 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byla důvodem žádosti žalobce o udělení azylu jeho obava z pronásledování neznámými osobami kozáckého původu, jež žalobci vyhrožovaly, donutily jej prodat dům a vyzývaly jej k opuštění země, což žalobce přičítá svému náboženskému vyznání – příslušnosti k náboženské sektě mennonitů. Žalovaný uvedl, že pronásledování z důvodu náboženství by muselo pocházet přímo či nepřímo ze strany státní moci; činy soukromých osob jsou pronásledováním ve smyslu zákona o azylu tehdy, pokud jsou státní mocí tolerovány. Žalobce se však na pomoc státních orgánů v zemi původu neobrátil; mezinárodní ochrana formou azylu však může nastoupit až subsidiárně, pokud byla

odepřena ochrana země státní příslušnosti, nebo pokud je tato ochrana neúčinná. Žalobce se na státní orgány neobrátil, neboť je považuje za zločinné a zakazuje mu to jeho náboženské vyznání; nezákonnost jejich jednání však neodůvodnil ani nedoložil. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, když neshledal, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu; přitom odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Vilvarajah a Costello-Roberts.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 4. 2005, č. j. 30 Az 248/2003 - 26, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Podle soudu postupoval žalovaný správně, když azyl žalobci neudělil. Žalobce nenaplnil žádný důvod pro udělení azylu, neuvedl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování v zemi původu pro uplatňování politických práv a svobod, ani nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má. Soud neshledal důvod azylu za účelem sloučení rodiny, neboť manželce žalobce paní O. G. nebyl azyl udělen a její žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta. K námitce ohledně porušení § 33 odst. 2 spr. ř., podle něhož měla být dána žalobci možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění, soud uvedl, že žalobci tato možnost v závěru pohovoru k žádosti o udělení azylu dána byla, avšak nevyjádřil se ani nenavrhoval doplnění. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Důvody včasné kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) s. ř. s. Podle něj byl dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu; stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, neboť země původu není schopna zajistit ochranu před jednáním soukromých osob, které žalobce z důvodu náboženství pronásledují. Žalobce je členem sekty mennonitů, jež není v Rusku uznávána a je považována za zločineckou. Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí žalovaného nemá zákonné náležitosti, neboť není řádně podepsáno oprávněnou osobou a nemůže tedy mít účinky správního rozhodnutí. Dále je stěžovatel přesvědčen o tom, že rozhodnutí bylo vyhotoveno osobou podepsanou pod odrážkou „za správnost“ nikoliv v Praze, nýbrž v příslušném azylovém středisku a následně předáno žalobci, aniž by jej podepsala osoba oprávněná – PhDr. T. H. Rozhodnutí tak nebylo v okamžiku doručení žalobci podepsáno oprávněnou osobou; vůle žalovaného nebyla projevena řádným a dostatečným způsobem; rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí oprávněné osoby, neboť oprávněná osoba se s ním neseznámila. Proto je stěžovatel přesvědčen o tom, že rozhodnutí trpí vadou, jež mohla způsobit jeho nezákonnost, případně nicotnost. Podle stěžovatele je dále nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí krajského soudu, jenž nepřihlédl k žalobním námitkám týkajícím se závažných procesních pochybení žalovaného. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že se soud měl těmito žalobními body zabývat, byť byly uplatněny v obecné rovině. Pouhé tvrzení, že soud neshledal vady správního řízení, není jako odůvodnění rozhodnutí o procesních námitkách dostatečné. Žalobce je přitom přesvědčen o odůvodněnosti svých žalobních bodů, zejména pokud jde o porušení § 33 odst. 2 spr. ř. Pouhý dotaz v závěru pohovoru, zda se žalobce chce seznámit s obsahem zpráv o zemi původu a případně je doplnit, nelze ztotožňovat s povinností žalovaného ve smyslu § 33 odst. 2 spr. ř. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 4. 2005, č. j. 30 Az 248/2003 - 26, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že u žalobce nebyl dán žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Ohledně absence podpisu oprávněné osoby žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 64/2003. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel jej specifikoval tvrzením, že je u něj dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, protože má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství pro příslušnost k náboženské sektě mennonitů. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že žalovaný postupoval správně, pokud žalobci azyl neudělil, protože žalobce nevyužil všech dostupných prostředků nápravy v zemi původu. Právě to je však podmínkou pro nastoupení subsidiární mezinárodní ochrany formou udělení azylu. Jelikož však stěžovatel v pohovoru k důvodům pro udělení azylu výslovně uvedl, že se na policii v zemi původu neobrátil, neboť menonitové se údajně nesmějí obracet na státní orgány, krajský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybil, pokud shledal rozhodnutí o neudělení azylu zákonným, neboť nebyla naplněna podmínka podle § 2 odst. 5 citovaného zákona, podle níž se o pronásledování ze strany soukromých osob z některého z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu jedná tehdy, pokud je takovéto jednání podporováno či tolerováno ze strany státní moci. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel na státní orgány v zemi původu neobrátil, nebylo možné dospět k závěru o jeho pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy podle Nejvyššího správního soudu není dán.

Další důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti specifikoval tím, že rozhodnutí žalovaného není podepsáno oprávněnou osobou, protože se jedná o rozhodnutí nezákonné, případně nicotné. Rozhodnutí doručené stěžovateli skutečně nebylo podepsáno oprávněnou osobou – PhDr. T. H., nýbrž je na něm umístěn pouze podpis pod kolonkou „za správnost“. Ve správním spise se však nachází originál rozhodnutí žalovaného podepsaný PhDr. T. H. jako oprávněnou osobou. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil stěžovateli, že rozhodnutí žalovaného je skutečně stíženo vadou ve smyslu § 47 odst. 5 spr. ř., když vyhotovení rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno, neobsahuje podpis oprávněné osoby. Tato vada však není natolik závažná, aby mohla založit nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť jak již bylo výše uvedeno, součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná

osoba podepsala. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra. Jakkoliv je tedy zřejmé, že správní rozhodnutí je stíženo vadou, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí, které bylo doručeno žalobci, tak tato vada za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Tento názor Nejvyššího správního soudu vychází z jeho ustálené judikatury, vyjádřené např. v rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, publikovaném pod č. 199/2004 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Posledním důvodem kasační stížnosti je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti vymezený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle stěžovatele je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, jelikož se soud řádně nevypořádal se všemi tvrzeními obsaženými v žalobě, zejména pokud jde o namítané vady správního řízení. V námitce stěžovatele, že soud nesprávně posoudil porušení § 33 odst. 2 spr. ř., se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu, že povinnosti uvedené v tomto ustanovení žalovaný dostatečně dostal tím, že na závěr pohovoru, tedy v situaci, kdy již zbývalo toliko rozhodnout o věci, stěžovatele seznámil s podklady, které hodlal použít pro své rozhodnutí, dal mu možnost se k nim vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění. Ohledně ostatních žalobních námitek Nejvyšší správní soud konstatuje, že byly stěžovatelem uplatněny v natolik obecné rovině, že krajský soud nebyl vůbec povinen se jimi zabývat; pokud tak však přesto učinil a obecným konstatováním se s nimi vypořádal, nemůže mít tento postup vliv na zákonnost jeho rozhodnutí jako celku. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy podle Nejvyššího správního soudu není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

